

„Отче нашъ, който си на небесата, да се свети името ти, да дойде царството ти, да бѣде волята ти...

Високо надъ другитѣ, все по-силно и по-трѣпно ехтѣше чистиятъ кадийанъ гласъ на новопосветения богомиль.

„Както на небето, тъй и на земята...“

26.

Църквата „Свети Петъръ“ въ Римъ бѣ препълненъ съ богомолци. Самъ папата отслужваше молитва за очищение на свѣта отъ нечестивата ересъ, която бѣ изникнала като гѣста отровна трева изъ нивата на Христа. Погледитѣ на всички бѣха спрѣни връзъ Инокентий III, по чиито дребни, извити устни бѣ замръзналъ лѣхъ отъ затаена тревога и горчивина. Подъ високата островърха тиара, бледото му лице изглеждаше още по-източено и слабо. Тежки грижи гризѣха напоследъкъ сърдцето на понтефикса, една следъ друга пристигаха невесели вести, тъмни слухове, невѣроятни мълви.

Рушеше се престолътъ на свети Петъръ.

Не бѣше Инокентий III човѣка, който да не забележи разложението и упадъка срѣдъ своя клиръ, измамното благочестие на висшитѣ си духовници, невежеството и алчността на низшето. Той най-добре отъ всички виждаше, че повече жажда за властъ и богатство привличаше людетѣ къмъ свещеническия санъ и монашеския животъ, отколкото чисто християнското усърдие, или желание за служба на Бога и людетѣ.

Колко пѣти вече той бѣ опиталъ всѣко срѣдство за да вразуми непокорнитѣ, да въздигне недостойнитѣ. Но времената бѣха такива. За да се откъсне отъ своята срѣда, еснафътъ нѣмаше други начинъ да се качи въ по-висша класа, освенъ рицарството и църквата. Затова тъй често между Христовитѣ слуги се срѣщаха най-безсъвѣстни търгаши, жаждаци земна слава и богатства, нечестни, измамни недостойни люде. Чудно ли бѣше тогава, че ересята, недоволството, бунтътъ кръстосваха всички земи, разпространяваха се съ бързината на мълнията, предаваха се съ немолимостъта на жестока, прихватлива болестъ... Напраздно